Lietas Nr. 130060413
Lietas arhīva Nr. 1-0088-14/17

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2014.gada 27.maijā

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas tiesnese I.Millere

rakstveida procesā izskatīja SIA "/Nosaukums/", reģistrācijas numurs Nr./reģistrācijas numurs/, sūdzību par Valsts darba inspekcijas 2013.gada 17.jūnija lēmumu Nr.06/102(113)-2013-01-09/551, administratīvā pārkāpuma lietas materiālus.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

Rīgas reģionālās Valsts darba inspekcijas (turpmāk – Rīgas RVDI) inspektore /K.F./ 2013.gada 26.aprīlī attiecībā pret SIA /Nosaukums/ (turpmāk - Sabiedrība) sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu AM Nr.020831, par to, ka 2013.gada 26.aprīlī plkst.13.45 Rīgā, Kr.Valemāra ielā 38 tika konstatēts, ka veicot 2013.gadā atbrīvoto darbinieku galīgā aprēķina izmaksu pārbaudi, tika secināts, ka atbrīvotajai darbiniecei /pers. A/ nav izmaksāts galīgais aprēķins izbeidzot darba tiesiskās attiecības, tādējādi ir pārkāpta Darba likuma 128.panta pirmā daļa.

/pers. A/ par 2013.gada janvāri aprēķinātā darba samaksa ir Ls 110,69 par 2013.gada februāri Ls 112,62. Aprēķinātās summas nav izmaksātas.

Ir pārkāpta Darba likuma 128.panta pirmā daļa un izdarīts Latvijas administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - Latvijas APK) 41.panta pirmajā daļā paredzētais administratīvais pārkāpums.

Ar Rīgas RVDI 2013.gada 3.maija lēmumu Nr.13L-617-2013-003 Sabiedrība saukta pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 41.panta pirmās daļas, uzliekot naudas sodu LVL 100 apmērā.

Sabiedrība Rīgas RVDI 2013.gada 3.maija lēmumu Nr.13L-617-2013-003 apstrīdēja Valsts darba inspekcijā (turpmāk - VDI).

Ar VDI 2013.gada 17.jūnija lēmumu Nr.06/102(113)-2013-01-09/551 (turpmāk – Lēmums) nolemts grozīt soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu, un saukt Sabiedrību pie administratīvās atbildības, izliekot administratīvo naudas sodu Ls 50.

2013.gada 12.jūlijā Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā saņemta Sabiedrības sūdzība, lūdzot Lēmumu atcelt.

Sūdzībā Sabiedrība norāda, ka ar 2013.gada 17.jūnija VDI direktora Lēmumu, VDI direktors groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par administratīvo pārkāpumu un sauca Sabiedrību pie administratīvas atbildības, uzliekot administratīvo naudas sodu Ls 50 apmērā.

Sabiedrība uzskata Lēmumu par nepamatotu un pārsūdz pilnā apmērā šādu apsvērumu dēļ.

Latvijas APK 41.panta pirmā daļa nosaka ,,Par darba tiesiskās attiecības regulējošo normatīvo aktu pārkāpšanu, izņemot gadījumus, kas noteikti šā panta otrajā un trešajā daļā, —izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu darba devējam —fiziskajai personai vai amatpersonai no divdesmit pieciem līdz divsimt piecdesmit latiem, juridiskajai personai — no piecdesmit līdz septiņsimt piecdesmit latiem."

Izvērtējot soda lielumu, VDI direktors uzliek Sabiedrība sodu LVL 50 apmērā. Taisot Lēmumu VDI direktors neņēma vērā, ka par Sabiedrību iepriekš nav saņemtas darbinieku sūdzības, uzņēmums iepriekš nav administratīvi sodīts, kā arī atzīstot kā pārkāpums nav būtisks, VDI direktors, tomēr, pieņēma lēmumu uzlikt naudas sodu Sabiedrībai, neskatoties uz to, ka Latvijas APK 41.panta pirmā daļa paredz arī tādu soda veidu kā "brīdinājums".

Taisot Lēmumu, VDI direktors neņēma vērā Sabiedrības paskaidrojumus un iesniegtos pierādījumus par to, ka /pers. A/ palika parāds pret Sabiedrību un uz tā pamata rodas konflikts. No lietā esošām vēstulēm ir skaidri saprotams, ka /pers. A/ izvairījās no savu saistību izpildes, ignorēja visus Sabiedrības aicinājumus atnākt Sabiedrības biroja telpās un atrisināt konfliktu. Ar nolūku nepildīt savas saistības griezās arī VDI.

VDI direktors pamatoja savu Lēmumu ar samērīguma principu, bet nevar atzīt, ka samērīguma princips tika ievērots, jo pēc Rīkojuma /pers. A/ izmaksājamā naudas summa samazinājās četrās reizēs, bet soda nauda tikai divās reizēs. Bez tam, soda naudas apmērs faktiski sakrīt ar izmaksājamās summas apmēru.

Ņemot vērā minēto lūdztiesuatcelt VDI direktora Lēmumu.

Lēmumā norādīts, ka VDI izskatot lietas materiālus par Sabiedrību un konstatēja, ka 2013. gada 3.maijā Rīgas RVDI inspektore /K.F./ (turpmāk - Amatpersona) pieņēma lēmumu Nr.13L-617-2013-003 par Sabiedrības saukšanu pie administratīvās atbildības par Darba likuma 128.panta pirmās daļas pārkāpšanu, un izdeva rīkojumu Nr.617-2013-009 (turpmāk - Rīkojums) par tiesiskā pienākuma uzlikšanu -aprēķināt un izmaksāt /pers. A/ darba algu par 2013.gada janvāri un februāri un aprēķināt un izmaksāt /pers. A/ kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu.

Par Lēmumā minēto normatīvo aktu pārkāpumu 2013.gada 26.aprīlī tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols AM Nr.020831 (turpmāk - Protokols). Pamatojoties uz Latvijas APK 41.panta pirmo daļu, Sabiedrībai tika piemērots administratīvais naudas sods Ls 100 apmērā.

Lēmuma konstatējošajā daļā norādīts, ka veicot dokumentu pārbaudi, konstatēts, ka /pers. A/ nav izmaksāta darba alga par 2013.gada janvāri un februāri un kompensācija par neizmantoto atvaļinājumu.

Amatpersona konkrētajā administratīvā pārkāpuma lietā norāda, ka minēto apliecina:

1. 2012. gada 26.aprīļa sastādītais akts par konstatētajiem faktiem;

2. 2013. gada 26.aprīļa Sabiedrības valdes locekļa /pers. B/ paskaidrojumi.

2013.gada 20.maija VDI saņēma Sabiedrības 2013.gada 20.maija sūdzību (turpmāk -Sūdzība) par 2012.gada 3.maija Lēmumu, kurā Sabiedrība lūdz atcelt pieņemto Lēmumu.

2013.gada 28.maijā VDI saņēma Sabiedrības 2013.gada 28.maija iesniegumu (turpmāk - Iesniegums) par Rīkojuma apstrīdēšanu, kurā norādīts, ka Rīkojums ir nepamatots un pilnībā atceļams.

Veicot lietā esošo materiālu analīzi, VDI direktors secina.

Saskaņā ar Valsts darba inspekcijas likuma 5.panta otrās daļas 6.punktu VDI amatpersonām ir tiesības dot rīkojumus darba devējiem, lai nodrošinātu darba tiesiskās attiecības un darba aizsardzības regulējošo normatīvo aktu prasību ievērošanu.

No lietas materiāliem izriet, ka 2012.gada 2.maijā starp Sabiedrību un /pers. A/ tika noslēgts darba līgums Nr.01/12 un 2012.gada 15.jūnijā starp Sabiedrību un /pers. A/ tika noslēgts jauns darba līgums Nr.08/12, par ko liecina lietas materiālos esošie darba līgumi.

Darba līguma Nr.08/12 4.1.punktā noteikts, ka daba devējs apņemas samaksāt darbiniekam saskaņā ar likumdošanas un šī līguma noteikumiem mēnešalgu Ls 200 apmērā pirms nodokļa nomaksas. Savukārt darba līguma 4.2. punktā noteikts, ka darba samaksu izmaksā skaidrā naudā vai ar pārskaitījumu uz bankas kontu vienu reizi mēnesī - līdz katra mēneša 20.datumam.

Sabiedrības valdes loceklis /pers. B/ 2013.gada 26.aprīļa paskaidrojumā norādīja, ka /pers. A/ darba alga nebija izmaksāta par 2013.gada janvāri un februāri, jo /pers. A/ ir parādā Sabiedrībai Ls 2000 apmērā.

Sabiedrība kopā ar apstrīdēšanas Iesniegumu iesniegusi /pers. A/ 2013.gada 22.marta vēstuli, kurā norādīts: „(..)Ar šo es apstiprinu, ka piekrītu, ka no man izmaksājamas darba algas tiek ieturēts mans parāda atlikums Ls 168. Jebkāda cita veida ieturējumiem es nepiekrītu". No minētā izriet, ka /pers. A/ uzskata, ka viņa Sabiedrībai ir parādā Ls 168, bet Sabiedrība uzskata, ka /pers.A/Sabiedrībai parādā ir Ls 2000.

VDI pārbaudot lietas materiālus, nav konstatējams, ka Sabiedrība būtu /pers. A/ 2013.gada 22.marta vēstuli iesniegusi Amatpersonai, līdz ar to secināms, ka Amatpersonas rīcībā šāds dokuments nav bijis, kā rezultātā Amatpersona ir uzlikusi administratīvo sodu uz materiālu pamata, kas bija viņas rīcībā.

Saskaņā ar Darba likuma 128.panta pirmo daļu, atlaižot darbinieku no darba, visas naudas summas, kas viņam pienākas no darba devēja, izmaksājamas atlaišanas dienā. Ja darbinieks atlaišanas dienā nav veicis darbu, viņam pienākošās naudas summas izmaksā ne vēlāk kā nākamajā dienā pēc tam, kad darbinieks pieprasījis aprēķinu.

Izvērtējot Sabiedrības iesniegtos dokumentus, konstatējams, ka darba tiesiskās attiecības ar /pers. A/ pārtrauktas 2013.gada 12.februārī un visas pienākošās naudas summas nav izmaksātas līdz pat Lēmuma pieņemšanas dienai, tas ir 2013.gada 3.maijam. Sabiedrībai ir zināms /pers. A/ bankas konts (Sabiedrība patstāvīgi saskaņā ar darba līgumu Nr.08/12 pārskaitīja darba algu uz /pers. A/ kontu), tādejādi nebija faktisku šķēršļu, lai visas pienākošas naudas summas izmaksātu atlaišanas dienā, kaut arī /pers. A/ atlaišanas dienā darbu nav veikusi.

Līdz ar to darba devējs nav /pers. A/ izmaksājis pienākošās naudas summas noteiktā laikā saskaņā ar Darba likuma 128.panta pirmo daļu, līdz ar to Sabiedrība nav ievērojusi Darba likuma 128.panta pirmās daļas noteiktās prasības. VDI, pārbaudot Lēmuma pamatojumu, atzīst, ka Amatpersona pareizi ir novērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, secinot, ka Sabiedrība ir vainīga darba tiesiskās attiecības regulējošo normatīvo aktu pārkāpšanā. Līdz ar to Sabiedrības atbildība iestājas saskaņā ar Latvijas APK 41.panta pirmo daļu - par darba tiesiskās attiecības regulējošo normatīvo aktu pārkāpšanu, izņemot gadījumus, kas noteikti šā panta

otrajā un trešajā daļā, — izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu darba devējam — fiziskajai personai vai amatpersonai no divdesmit pieciem līdz divsimt piecdesmit latiem, juridiskajai personai — no piecdesmit līdz septiņsimt piecdesmit latiem.

Taču vienlaikus ņemot vērā, ka samazinās neizmaksātās naudas summas apmērs, VDI secina, ka ir samērīgi samazināt Sabiedrībai piemērotā administratīvā naudas soda apmēru līdz minimālajam 41.panta pirmās daļas sankcijā noteiktajām, t.i. Ls 50.

Latvijas APK 1.pantā noteikts, ka administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevums ir aizsargāt sabiedrisko iekārtu, īpašumu, pilsoņu sociāli ekonomiskās, politiskās un personiskās tiesības un brīvības, kā arī komersantu, iestāžu un organizāciju tiesības un likumīgās intereses, noteikto pārvaldes kārtību, valsts un sabiedrisko kārtību, nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus, audzināt pilsoņus likumu precīzas un stingras ievērošanas garā, ieaudzināt viņos cieņas pilnu attieksmi pret citu pilsoņu tiesībām, godu un pašcieņu, pret sadzīves noteikumiem, apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību sabiedrības priekšā. Šā uzdevuma realizēšanai Latvijas APK noteikts, kāda darbība vai bezdarbība atzīstama par administratīvo pārkāpumu, kādu administratīvo sodu, kāda institūcija (amatpersona) un kādā kārtībā, var uzlikt personai, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu.

Latvijas APK 8.panta pirmā daļa nosaka, ka persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā. Atbilstoši Latvijas APK 22.pantam, administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Atbilstoši Latvijas APK 32.pantam sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Administratīvais sods tiek piemērots, lai aizsargātu personu sociāli ekonomiskās un personiskās tiesības un novērstu tiesību pārkāpumus, kā arī lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un cienīšanas garā, un vienlaikus, lai tiesību pārkāpējs neizdarītu jaunus līdzīgus pārkāpumus.

Samērojot Sabiedrības zaudējumus un labumu, ko iegūst sabiedrība, secināms, ka šajā gadījumā juridiskās personas intereses tiek mazāk aizskartas, nekā tiks gūts sabiedriskais labums - darba devējs tiks mudināts savlaicīgi rūpēties par darbinieku aizsardzību un ievērot darbinieku tiesības.

Ņemot vērā minēto, atkārtoti izvērtējot lietas materiālus, informāciju un izskatīšanā konstatētos apstākļus, kā arī Latvijas APK 287.panta pirmās daļas 3. punktu un Valsts darba inspekcijas likuma 6.panta otro daļu, nolēma grozīt soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu, un saukt Sabiedrību pie administratīvās atbildības, uzliekot administratīvo naudas sodu Ls 50.

M o t ī v u d a ļ a

Izvērtējot lietas materiālus, tiesa atzīst, ka Sabiedrības sūdzība ir noraidāma.

Latvijas APK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Latvijas APK 243.panta pirmā daļa paredz, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras Latvijas APK paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izspriešanā.

Latvijas APK 243.panta piektā daļa paredz, kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. No minētā panta astotās daļas izriet, ka iegūtie fakti vai ziņas jāvērtē kopumā un savstarpējā sakarībā.

Saskaņā ar Latvijas APK 243.^{1} pantu pierādīšanas līdzekļi administratīvā pārkāpuma lietā irpie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi; personu liecības; eksperta atzinums; kompetentās institūcijas atzinums; dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā; elektroniskie pierādījumi; procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem; lietiskie pierādījumi.

Latvijas APK 289.^{13} panta trešā daļa nosaka, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesa pievienojas Lēmumā ietvertajai motivācijai un uzskata, ka Lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams.

Saskaņā ar Darba likuma 128.panta pirmo daļu, atlaižot darbinieku no darba, visas naudas summas, kas viņam pienākas no darba devēja, izmaksājamas atlaišanas dienā. Ja darbinieks atlaišanas dienā nav veicis darbu, viņam pienākošās naudas summas izmaksā ne vēlāk kā nākamajā dienā pēc tam, kad darbinieks pieprasījis aprēķinu.

Latvijas APK 41.panta pirmā daļa nosaka, ka par darba tiesiskās attiecības regulējošo normatīvo aktu pārkāpšanu, izņemot gadījumus, kas noteikti šā panta otrajā un trešajā daļā, — izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu darba devējam — fiziskajai personai vai amatpersonai no divdesmit pieciem līdz divsimt piecdesmit latiem, juridiskajai personai — no piecdesmit līdz septiņsimt piecdesmit latiem (Latvijas APK redakcijā līdz 2013.gada 31.decembrim).

Vērtējot lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka Lēmumā ir detalizēti aprakstīti un analizēti pierādījumi, kas apliecina Sabiedrības vainīgumu Latvijas APK 41.panta pirmajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Tiesa pievienojas Lēmumā norādītajai argumentācijai un pierādījumu analīzei, kā arī ņemot vērā to, ka sūdzībā Sabiedrība neapstrīd administratīvā pārkāpuma izdarīšanas apstākļus un to kvalifikāciju, tiesa uzskata, ka nav nepieciešams atkārtoti uzskaitīt un analizēt lietā esošos pierādījumus šajā nolēmumā.

Sabiedrība sūdzību pamato ar to, ka VDI direktors uzliekot Sabiedrībai sodu LVL 50 apmērā, neņēma vērā, ka par Sabiedrību iepriekš nav saņemtas darbinieku sūdzības, uzņēmums iepriekš nav administratīvi sodīts, kā arī atzīstot kā pārkāpums nav būtisks, neskatoties uz to, ka Latvijas APK 41.panta pirmā daļa paredz arī tādu soda veidu kā brīdinājums.

Vērtējot sūdzības iesniedzējas argumentu par piemērotā naudas soda pamatotību, tiesa secina, ka Lēmumā VDI, vērtējot Sabiedrības sūdzību, ir nolēmusi grozīt uzlikto naudas soda apmēru līdz minimālajam 41.panta pirmās daļas sankcijā noteiktajām naudas soda apmēram, kāds paredzēts par minētā pārkāpuma izdarīšanu juridiskām personām, Lēmumā norādot apsvērumus naudas soda uzlikšanai. Tiesa pievienojas VDI Lēmumā norādītajiem apsvērumiem naudas soda uzlikšanai. Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka sods ir piemērots pamatoti, ir pārkāpumam atbilstošs un atstājams spēkā.

Vērtējot sūdzības iesniedzējas argumentu, ka VDI neņēma vērā Sabiedrības paskaidrojumus un iesniegtos pierādījumus par to, ka /pers. A/ palika parāds pret Sabiedrību un uz tā pamata radās konflikts un, ka /pers. A/ izvairījās no savu saistību izpildes, tiesa secina, ka lietas materiāliem nav pievienoti pierādījumi, kas apliecinātu /pers. A/ parādsaistības Sabiedrībai, ne par parādsaistību apmēru, ne to kādā veidā parādsaistības ir radušās. Šādus pierādījumus sūdzībai nav pievienojusi arī Sabiedrība. Kā izriet no lietas materiāliem, tad Sabiedrības ieskatā /pers. A/ ir parādsaistības Ls 2000 apmērā, savukārt /pers. A/ piekrīt parādsaistībām Ls 168 apmērā un piekrīt minētās summas ieturēšanai no viņa izmaksājamās darba algas. Minētie apstākļi tika ņemti vērā gan VDI Lēmumā, gan VDI 2013.gada 17.jūnija Lēmumā Nr.06/102(113)-2013-01-09/552 lemjot par rīkojumu izmaksāt /pers. A/ aprēķināto darba samaksu un kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu.

Vērtējot lietā esošos materiālus, tiesa uzskata, ka nav konstatējamas ziņas, kas dotu pamatu Sabiedrībai kā darba devējam neievērot Darba likuma 128.panta pirmo daļu, atlaižot darbinieku no darba, izmaksāt visas naudas summas, kas viņam pienākas no darba devēja.

No sūdzības secināms, ka Sabiedrība uzskata, ka noteiktais sods nav samērīgs.

Vērtējot minēto, tiesa pievienojas Lēmumā norādītajam, ka samērojot Sabiedrības zaudējumus un labumu, ko iegūst sabiedrība, secināms, ka šajā gadījumā juridiskās personas intereses tiek mazāk aizskartas nekā tiks gūts sabiedriskais labums - darba devējs tiks mudināts savlaicīgi rūpēties par darbinieku aizsardzību un ievērot darbinieku tiesības.

Ņemot vērā minēto, tiesa uzskata, ka pārsūdzētais Lēmums pēc būtības ir tiesisks un pamatots, un Sabiedrības darbībā ir saskatāms Latvijas APK 41.panta pirmajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvs. Uzliekot sodu, ir ņemti vērā Latvijas APK 32.panta otrās daļas nosacījumi, ņemot vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Konstatējot norādītos apstākļus, tiesa secina, ka Lēmums, ar kuru Sabiedrība saukta pie administratīvās atbildības ir likumīgs un pamatots un tā atcelšanai nav iemeslu, bet Sabiedrības sūdzība ir noraidāma.

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Latvijas APK 41.panta pirmo daļu, 243.- 244., 288., 289.^{6}, 289.^{12}, 289.^{13} pantu tiesa

n o s p r i e d a

noraidīt SIA /Nosaukums/, reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, sūdzību un **atstāt negrozītu** Valsts darba inspekcijas 2013.gada 17.jūnija lēmumu Nr.06/102(113)-2013-01-09/551.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no pilna sprieduma paziņošanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā. Pilns spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā **2014.gada 27.maijā**.

Tiesnese I.Millere